

Odbori za crkvenu glazbenu umjetnost

U svrhu provedbe ovih odredaba neka biskupi, u koliko to nisu već učinili, ustroje u svojim biskupijama posebni odbor od stručnjaka u crkvenoj glazbi, koji će imati dužnost, da nadzire glazbu u crkvama na način ustanovljen po biskupu. Neka paze ne samo na to, da li je glazba uistinu u sebi dobra, već i na to, da li odgovara silama pjevača i da li ju dobro izvode.

(Motu proprio Pija X. o crkvenoj glazbi br. 24; Zagreb 1914, str. 7).

Već od vremena sv. Pia X. mora u svakoj dijecezi postojati posebni »Odbor svete glazbe« — *Commissio de Musica sacra*. Članovi ovoga Odbora, bili svećenici ili svjetovnjaci, moraju biti imenovani od Mjesnog Ordinarija, a on neka izabere ljude, koji imaju znanje i iskustvo u različitim vrstama svete glazbe. Dopusšteno je da Ordinariji više dijeceza ustanove zajednički Odbor.

(Uputa o svetoj glazbi i svetoj liturgiji Zbora Obreda od 3. IX 1958, br. 118, Zagreb 1961, cikl., str. 52).

Osim Odbora svete liturgije neka se u svakoj biskupiji, gdje je moguće, ustanove odbori svete glazbe i liturgijske umjetnosti.

(Konstitucija o svetoj liturgiji II Vatikanskog sabora od 4. XII 1963, br. 46, Dakovo 1970, str. 16).

68. Dijecezanski odbori za svetu glazbu od velike su pomoći za nježno promicanje kao i liturgijsko-pastoralnu djelatnost u biskupiji.

Stoga neka takav odbor, koliko je moguće, bude u svakoj biskupiji i neka radi složno s odborom za svetu liturgiju.

Često će biti prikladno da se oba odbora spoje u jedan, koji će biti sastavljen od stručnjaka u jednom i drugom predmetu. Na taj će način stvar lakše napredovati.

Veoma se preporučuje da — gdje to izgleda korisnim — više biskupija imaju jedan odbor koji će u istom kraju postupati na isti način, i okupivši snage djelovati uspješnije.

69. Odbor za svetu liturgiju, koji se savjetuje da se prikladno ustanovi kod biskupskih skupova (čl. 44 Uredbe), neka se brine i za svetu glazbu. Stoga treba da se sastoji i od onih koji se razumiju u svetu glazbu. Doličuje da se taj odbor savjetuje ne samo s dijecezanskim odborima nego i s drugim društvima koja u tom kraju vode brigu o glazbi. To isto treba reći i o postoralno-liturgijskom odboru o kome je govor u istom čl. 44 Uredbe.

(Instrukcija »Musicam sacram« Zbora Obreda od 5. III 1967, br. 68—69, Sveta Cecilija 1969, str. 99, Zagreb 1969.).

Ideja bez nosioca već je u početku nastanka osuđena na potpuni neuspjeh — na preranu smrt. Naprotiv, ideje koje od svog početka imaju zanosne nosioce triumfiraju radošću životnog uspjeha.

To je načelo osnovni aksiom stvaralačkih stremljenja u povjesti čovječanstva. Ne trpi iznimke ni kompromisa. Načelo vječno i univerzalno. Podložna su mu vremena, pokoravaju mu se sve djelatnosti duha, pa i crkvena glazba.

Vrijeme u kojem živimo, vrijeme je nezapamćene aktivnosti Crkve. Prepuno je velikih događaja na svim vidovima crkvene djelatnosti, pa i na polju crkvene glazbe.

II Vatikanski sabor postavio je visoko načelo »unaprijediti kršćanski život vjernika«. Radi toga već u samom početku učinio je niz epohalnih promjena i otvorio mogućnost ostvarenja novih. Nema vida crkvenog života koji se nije pokrenuo novom životnom djelatnošću. Jedno takovo polje predstavlja i djelatnost oko obnove crkvene glazbene umjetnosti. Ove glazbene promjene životno su povezane sa promjenama u bogoslužju. Trebale bi biti ostvarene, a to ne mogu bez nosioca.

Već je glazbena obnova Pija X odredila u svakoj biskupiji organizirane nosioce. To su odbori za crkvenu glazbenu umjetnost. Odbori bi trebali okupiti stručnjake u glazbenoj umjetnosti koji bi pod nadzorom Ordinarija unapređivali crkvenu glazbu. Ušli su u sve dokumente crkvenog glazbenog zakonodavstva od Motu propria »Tra le sollecitudini« do Instrukcije »Musicam sacram«.

I nacionalni Odbor za bogoslužje pri Biskupskom Saboru trebao bi imati stručnjake u glazbenoj umjetnosti. Crkveno je, dakle, zakonodavstvo predvidjelo nosioce crkvene glazbene obnove, a time i uspjeh same obnove.

Međutim, u nas mnogo toga nije uspjelo. Netko je zatajio. Tko?

Čini se odbori za crkvenu glazbu, koji ili nijesu uopće ustanovljeni ondje gdje ih crkvene smjernice predviđaju, ili su ostali puka formalnost — slovo zakona bez duha.

Čini se da je vrijeme ispraviti i ovaj propust. Na to nas upozoravaju iznesene crkvene smjernice, a i odgovornost pred uspjehom ili neuspjehom u liturgijsko-glazbenoj saborskoj obnovi.